

In de winter van 1989 leerde ik haar kennen. Ze was meegekomen met een vriend die bij mij stage liep; dat wilde ze ook. Ze studeerde fotografie aan de academie in Den Haag. Haar haar was ultrakort geschoren, een wipneusje, de blik fel en defensief, maar ook heel kwetsbaar. Haar kleding allesverhullend, om haar ranke lichaam. Ze deed haar naam alle eer aan: 'Piek'. Meer was niet nodig.

Ze liep een dag mee en kon gelijk blijven. Ik had het plan opgevat een zwart-witfotoserie te maken waarin alle modellen, kledingstukken en decors zwart geschminkt of geverfd waren. Een onderzoek in zwarttinten.

Dit heeft ze geweten! Drie maanden lang zaten haar neusgaten vol roet en waren haar handen intens groezelig, met niet schoon te boenen nagels. Het interesseerde haar niks; ze sjouwde voor drie bootwerkers, klom in statieven, rende en holde, zette koffie, verwisselde in een moordend tempo de films in de Hasselbladcassettes en was altijd opgewekt. Tussen de bedrijven door drukte ze ook nog eens steeds betere foto's af. Ze was een topstagiaire. Niet verwonderlijk dat ik haar na haar opleiding vroeg om mijn allereerste betaalde assistent te worden. Alles bij elkaar heeft ze tien jaar in mijn studio gewerkt. Toen werd het tijd haar vleugels uit te slaan en zich als zelfstandig fotograaf, met een eigen signatuur, te ontwikkelen.

Het resultaat van die weg en zoektocht ligt nu voor u. 'Seconds Out' is een indrukwekkend en ontroerend monument van de Nederlandse bokssport geworden. Het weerspiegelt volledig de persoon die Piek is: een gevoelige vechter. Een bescheiden, maar vasthoudende vrouw, die met veel compassie de zachte kant van een harde (mannen)wereld heeft opgezocht. Aftastend en onzichtbaar heeft zij jarenlang rond boksringen geslopen, spiedend naar het juiste moment, met haar felle blauwe ogen. Niet zozeer het moment van de rake klap fascineerde haar, maar veeleer het moment van de omslag; de stoere bonk vlees en spieren, die verandert in een klein jongetje, vermoeid en soms bijna verslagen.

De uitsneden van de foto's zijn zorgvuldig gemaakt. Vaak klassiek, maar soms ongewoon, handen die als tentakels in beeld komen, neuzen die bijna tegen de kaderrand drukken. Duidelijke fotografie. Toch schemert er de gedachte aan de schilderkunst door de beelden. De uitgesproken gezichten doen vaak Bijbels aan. Als de trainer zijn pupil in het afgepeigerde oor instructies fluistert, kan ik de gedachte aan Judas – die op het punt staat zijn ziel te verkopen voor wat zilverlingen – niet onderdrukken. En wordt een bokser met een natte spons verzorgd, dan schiet een van de zeven werken van barmhartigheid door me heen: 'Laaf de dorstigen.' Zo schilderachtig zijn de beelden, die ze heeft gefotografeerd. En dat onder lichtomstandigheden die vaak abominabel waren. Keihard tl-licht waar geen eer aan te behalen valt.

Hoewel de hoofdmoot van dit boek zich afspeelt in de hoek van de boksring, is er toch ook een aantal foto's gewijd aan de actie in de ring. Deze zijn in zwart-wit en vormen een mooi contrast met de verstillingsportretten. Hier zien we het moment dat vooraf is gegaan aan de uitputting; dierlijke krachten gevangen op het moment dat de slag het hardst aankomt. Klassieke sportfotografie ter ondersteuning van het verhaal. Een zware tak van fotografie: onder lastige omstandigheden het juiste moment in de actie vastleggen. Iets wat mij niet gegeven is als comfortabele studiofotograaf.

Ambitieuze als ik ben, vervult het me dan ook enigszins met milde jaloezie, die kwaliteit wel bij Piek te zien. Maar het gevoel van ontzettende trots overheerst. Zij heeft deze klus helemaal op eigen kracht geklaard. Haar tanden erin gezet en doorgedaan met dit boek als prachtig eindresultaat. Zij is figuurlijk de ring in gestapt en heeft zich niet in de hoek laten zetten. Integendeel. Zij slaat ons als kijker de hoek in, met weloverwogen en uitgebalanceerde beelden.

En dat laat ik me graag gebeuren.

Erwin Olaf
Amsterdam, 16 februari 2012.